

ENDRE ADY

A MAGUNK
SZERELME:
VERSEK

Endre Ady
A magunk szerelme: Versek

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24175028

A magunk szerelme: Versek:

ISBN <http://www.gutenberg.org/ebooks/38494>

Содержание

A VISSZAHOZOTT ZÁSZLÓ	6
A VESZÉLYEK ISTENE	7
A MEGUNT CSATAZAJ	9
ÚJ VIRÁGOS IFJÚSÁGGAL	11
A VISSZAHOZOTT ZÁSZLÓ	13
VÁROS MEGVÉTELE UTÁN	15
SZÁZ HŰSÉGŰ HŰSÉG	17
VIDÁM TEMETÉS ÉNEKE	18
A VISSZAJÁRÓ MÁJUSOK	20
TILTAKOZNI ÉS AKARNI	21
SZENT LEHETETLENSÉG ZSOLTÁRJA	22
HAJH, ÉLET, HAJH	24
KÖSZÖNTŐ AZ ÉLETRE	26
FÖLKELESEK ÉS FELEDKEZÉSEK	28
A MAGUNK SZERELME	30
RÖPÜLJ, PIROS SÁRKÁNYOM	32
HOLNAPRA GYÓGYULÓ BÁNAT	33
ÉN ERŐSZAKOS IFJÚSAGOM	35
MÉG MINDIG HÁBORU	37
IMÁDSÁG A CSALÁSÉRT	38
NŐ-KERGETŐ, FÉNYES HAZUGSÁG	39
Конец ознакомительного фрагмента.	40

Endre Ady

A magunk szerelme: Versek

Móricz Zsigmondnak a rímtelen versek nagy magyar poétájának s a gyönyörű bőségek hősének ne legyen kellemetlen ez a könyv.

Buda, 1913.

Ady Endre.

Bántott, döfölt folyton a Pénz is
S szép humanitások játsztak velem,
De lelkemből más sohsem érdekelte
Fölszánt poéta-ceruzámat,
Csupán Politika és Szerelem.

S úgy számítottam rég ki végem:
Gyűlöletim hogy eléggé nagyok?
Egy akadt nőstényért elég botorság
Inulhat el még inaimból?
Hahogyha nem, már mindent itt hagyok.

Tudok-e még nádor-választó
Kisúr-ősimmel szólni makacsul
S tudok-e még asszony után rohanni
Szavakon és gyűléseken tul
Vágyva-robogva, keresztül-kasul?

Néha megingok s szégyen-hülten
Havasnak, vénnek érzem a fejem
S azt hiszem, hogy minden vivát a másé
S hogy idegen tőlem régóta
Balog nádor-úr s bolond szerelem.

De jönnek remete kanokként
Ős sűrűkből ki szerelmek, dühök:
Új talmi nádort megölni is tudnék,
Kivánom őrülden a csókot
S csatában, hitben, tűzben vénülök.

A VISSZAHOZOTT ZÁSZLÓ

Kincs Gyula bátyámnak (akinek már az sem árthat, hogy Ady Endre nevű volt-diákja nagyon szereti) hoztam vissza ezt a zászlót.

A VESZÉLYEK ISTENE

Reinitz Bélának küldöm

Diadalnak diadal-gyászútján
Üdvözöllek, veszélyek Istene,
Tarka Isten, kit Düh méhe fogant,
Gőgöknek gőgje, nagy Góg, az enyém.

Künn csatázván, hajh, nevettelek sokszor,
Nyert csatáinknak bal osztályosát,
Balga kötések balgult frigyesét,
De ma már sejtem isteni erőd.

Ha ki fölkapott vércse-lecsapáskor
S vitt gyöngéd kézzel zúgba kedvesen
Vagy Égre-dobón nyílként hajított,
Te voltál mindig, ős, bennemi Góg.

Ős, bennemi Góg, pogány ön-szerelmem,
Vércsíkos fényű, intő rendelés,
Ki kergés helyett hős célba tekint,
Ki nem magáért gőgöli magát.

Ki magát ritkán szereti magáért,

Vagy ha magáért, méltán és nagyon,
Vagy bármiképpen, mindig görcsösen
Avagy bárkit is, de mindig szeret.

Kinek parancsul így parancsolódott,
De kinek nincsen más Istene, nincs,
S más hajtója telt, nagy sorsa felé,
Mint hős, kijátszott énje, Gőg-ura.

Tetszett sorsomnak amarra fordulni,
Honnan jól látszik minden, ami van,
Minden, ami volt s minden, ami vár
S künnről megjöttek a belső csaták.

Óh, belső csaták diadal-gyászútja,
Óh, nagy győzés a legbőszebb felen,
Óh, rendelés, te legforróbb Titok,
Gőgöknek gőgje, nagy Gög: az enyém.

A MEGUNT CSATAZAJ

Mi hősködésbe dühített
S lánggal falatott még tavaly,
Múlik naiv, riasztó kedvem
S majdnem altat a csatazaj.

Beszélik, hogy élnek ma is,
Kit itt vagy ott temettem el
S nem volt záró a diadalmam
S korai a győztes kehely.

És minden hír úgy duruzsol
Fülembe, mint bolond dana:
Nincs nekem már mi aggodalmast,
Méltót, haragvót mondana.

Nincs más, csak amit akarok
S csak kegyem adhat életet
S beszédből is csak az jut hozzám,
Mit vígan én beszélhetek.

Mit helyeslek, csak az igaz
S amit kedvelek, az a jó,
Dajkamese-vagyon a másé
S csak az én birtokom való.

Mitsem vett el tőlem a Sors
S minden érdemest meghozott,
Megtelvén buzgó áhitattal
Szent Magamhoz imádkozok.

ÚJ VIRÁGOS IFJÚSÁGGAL

Általvetőm virág málházza,
Lábaim ugrós kedvűek,
Kedves súllyal hullott reám
Életemnek késett áldása.

Mosolygó, nagy szememben reszket
Sok-sok boldog látnivaló,
Sok telő kedv és áhítat,
Hogy mindent-mindent újrakezdek.

Ni, mennyi van még a világon,
Örömszántak és jövők,
Hopp, hívnak-várnak az utak:
Be szép vagy, én új ifjúságom.

Be hazudtam vén teltségemmel,
Be jó az édes habzsolás,
Be sűrű jószág a csoda,
Be jó ember a derült ember.

Kék hegyeken, zöldelő fákon
Ámulat s ígéret rezeg
S újfajta, szelid mámorok
Bizseregnek át a világon.

Olyan édes fáradt az este
S mozgatók a fény-reggelek
S oly boldog az eltévedés
Kis boldogságokat keresve.

Víg a sírdomb, tarkák a völgyek,
Ihaj, be sok a tréfa-szó,
Tájék, kötődés, nóta, nő:
Meg nem állom, hogy ne fütyöljek.

A VISSZAHOZOTT ZÁSZLÓ

Esős, bántó, ködös volt Május,
E fagyba-botló, léha hónap
S rossz lelkű pötty-városi uccán
Sárban hordtam a lobogómat,
Tizenhét év korával gyáván,
Képedve és hitetlenül
Gazdagságom nagy orgiáján.

S így hurcoltam tizenhét évig
Csüggesztve le, hol föl-fölkapva
Önmagamat, e hívott zászlót
És mégis-mégis lobogtatva
És beleszoktatva a lelkem
Szent nyűgébe, a szent teher
Dícses vonzolásába, betelten.

De innen hoztam, amit hoztam,
Amit akartam és eléltem
S a zászlót, ami le-fölvillant
Mindig csatában, tűzben, vérben,
Nagy vallásom, akivel volna
Protestáns, harcos vérmezőn
Lelkem a kor Gusztáv-Adolfja.

Most hát itt van újból egy Május,

E fagyba-botló, léha hónap
S e most már karolt városkában
Megmutatom a lobogómat:
Innen vittem és visszaértem,
Gazdag volt, furcsa és buja,
De itt van, elhoztam fehérén.

(Zilah)

VÁROS MEGVÉTELE UTÁN

(A condottiere búcsúja.)

Bródy Sándornak küldöm, a legszebb, legigazabb magyar poétának, Sándor bátyámnak, ki talán nem is tudja, hogy mennyi mindent csinált és folytatott le e csatornátlan országban.

Lankadt szívem díszítem csókkal,
Legjobb ruhám öltöm magamra,
Legszebb napjaimra emlékszem
S tegnapi győző, nagy rohamra.

Viadal után búcsúzás jön,
Diadal után nincsen élet,
Hadd bámulják még egyszer arcom
Vad dühvel a tiport cselédek.

Mozduljanak a harctér-rablók
S zúgjon felém a pula-átok
S hadd hirdessem ki zsoldosim közt:
Mehettek, nincs szükségem rátok.

Győztem s én már megdicsőültem,

Most már jöhetnek portya-hősök,
Megy a vezér, zsákmányát hagyja:
Szeretett győzni s ezért győzött.

Nyitott hintó sárkány-lovakkal,
Küllők, virággal befödöttek,
Járjátok be ma még a várost,
Hogy arcom sohse lássák többet.

SZÁZ HŰSÉGŰ HŰSÉG

Alakos játék, százszor-zárt titok
Hős, futó bölcse újból és megint
Állok süppedten szókimondó bajban.
Cselek, barlangok, vermek, kárpitok,
Bozótok, lárvák, segítsetek rajtam.

Ki száz alakban százszor volt szabad
S minden arcához öltött más mezet,
Éljen és csaljon titokba-veszetten,
Mert bárki másnál több és gazdagabb,
Mert csak a koldus egy és leplezetlen.

Ragyogjatok meg, tévesztő szemek,
Édes, hazug méz, pergő, szép szavak
Csorogjatok tarkán, számítva, bátran.
Mindenki másnak mindig más legyek,
Változón szabad, gyűrületlen, arátlan.

Enszavaimmal csaljam meg magam,
Melyvoltom gondján törjem víg fejem
És száz alakkal száz vitába törjön
Lelkem, valóm, e dús alaktan,
Száz hűségű s egyetlen hű a földön.

VIDÁM TEMETÉS ÉNEKE

Küldöm az én Földesi Gyulámnak

Mik elmúlnak, meg is csúnyulnak,
Még a bánat sem szép, ha elmúlt
S én régen utálom a multat.

Fölemeltem az én szívemet
S hirdetem a siránkozóknak:
Boldog az, ki vidáman temet.

Mulás a rendje az örömnak
S változás mindig új alakra.
S az örömök szünetlen jönnek.

Minden, mi van, szép, friss hajadon,
Az emlékek agg-szűzét dobd el
S fogd a jelent vígan, szabadon.

Vond ifjan, ha vén is, a vállad,
Mikor settenkednek a multból
Haszontalan és cifra árnyak.

Ki ma nincs, az nem is volt soha,

Emlékezni raboknak terhe,
Szabad ember felejt s fut tova.

Az élet perc, mely folyton lebben.
Minden perced bocsásd el csókkal,
Kinlódni is kéj a jelenben.

Akármilyen rongyos a jelen,
Prédája nem lesz a multnak,
Behunyom szemem s megölelem.

A VISSZAJÁRÓ MÁJUSOK

Minden úgy igaz, ahogy régen:
Vannak visszajáró Májusok
A Sohsem-Nyugvás szent nevében.

Rózsás köd az agyunkra úgy száll
S úgy fűt a megvadulás heve,
Mint a régi, szent kamasz-júsnál.

Olyanok s még szebbek a tervek,
Mint diák-vágyak bús korán,
Ám telt-begyűbbek a szerelmek.

Mert a Májusok visszajárnak
S nem ifju vágyé való ízük,
De ki túl van laktán a Nyárnak.

TILTAKOZNI ÉS AKARNI

Hajh, megmaradni nagy betegnek,
Sírba rugandó idegennek,
De élni, de élni.

Barbárból, úrból nyűvé válni,
Igaziból lenni akármí,
De élni, de élni.

Nem bánni immár semmit-semmit
S nótáink bár rossz kölykök zengik,
De élni, de élni.

Ijesztgessenek a Jövővel,
Ijedjek meg lehajtott fővel,
De élni, de élni.

És gunnyasztva és meghajolva,
Mintha tavasz sohse lett volna,
De élni, de élni.

De tiltakozni és akarni,
De, jaj, még most, most meg nem halni,
De élni, de élni.

SZENT LEHETETLENSÉG ZSOLTÁRJA

Zuboly barátomnak küldöm

Pokolhintán vad, szédítő körök,
Tüzes mélységek fönt s alant,
Zuhanva szállni, szállva zuhanni
Való alatt és képzelet fölött
És mindenütt és mindenütt
És mégis a konok határok
Kemény tilalom-léce üt,
Mert várhatatlanokra várok
S nem várok mást, mint várhatatlant:
Óh, véres kínok véres kínja ez.

Hörögve dönget vágyam kapukat,
Arcomra pirosan bemázolt csontváz
Tiltó és bolondos ujja mutat.

S körülöttem csak lehetőség
S álmodható és lenge álmok
S nincs Isten, hogy szédítő hintám
Dohodt rab-útjából kiszálljon

S vágyam megfogjon valamit,
Eleddig még megfoghatatlant
És megöleljen valakit,
Eleddig megölelhetetlent.
A tüzes mélység megvakít,
Agyam fölforr, torkom rekedt
S bomlott, nehéz alkonyaton
Átkozott, szent Lehetetlenség,
Zengem sorvasztó éneked.

HAJH, ÉLET, HAJH

Hajh, Élet, hajh,
Kinek a köntösöd éget,
Hajh, Élet, hajh,
Te, aki ismersz, rázol is,
Kacagj most egyszer egy nagyot:
Nekem kívánnak
Csúnya véget.

Hajh, Élet, hajh,
Te tudod nálamnál jobban,
Hajh, Élet, hajh,
Hogy összeszűrtük a levet.
S fogtam legvadabb paripád
S nyargalásztunk
S ma is dobban.

Hajh, Élet, hajh,
Minden út, amerre járunk,
Hajh, Élet, hajh,
Én nem akartam feledet:
Ten-egészedet vívtam én,
Egész javunkat,
Egész kárunk.

Hajh, Élet, hajh,

Kinek a köntösöd éget,
Hajh, Élet, hajh,
Ki szereted vak hívedet,
Kacagj most egyszer egy nagyot:
Nekem jósolnak
Csúnya véget.

KÖSZÖNTŐ AZ ÉLETRE

Medve Miklósnak küldöm

Sodridnak huncás, száz emlékét lökd el,
Széles mosollyal, csillogóan
Ballagj, vén folyó,
Ballagj, életem, csöndes hömpölyöddel.

Túlszökve harag s bitang hír hinárját
Éhkeselyűk-lakta hegyekből
Ért síkra vized
S örvendezésnek tengerei várják.

Békült tengerek s világok előtted,
Békült órák, békült fájdalma,
Most már mindenek
Csodákká nőttek és megszentelődtek.

Tükrözd a Napot, duzzasszon a hála,
Mert benned van az Élet immár
S megbékült szived
Istennek áldott, terhes szűzleánya.

Élet, óh Isten pompázó szerelme,

Kinek nem szabad hátranézni,
Most már jó leszek,
Mindig-mindig csak jeleneddél telve.

Ni, hogy futnak az emlékek riadtan,
Óh, örömek öröme, szállj meg,
Verd a szívemet:
Boldog vagyok, mert élni elhivattam.

Boldog folyó, nevető tengereknek
Víg halállal víg várandósa,
Boldog kis életem:
Köszöntlek, éllek, áldlak és szeretlek.

FÖLKELESEK ÉS FELEDKEZÉSEK

Besütése a Tavasz-Napnak,
Óh, vidám gyermek-ébredések,
Viz-pacskolón, gyorsan öltözőn,
Friss szájból kiszabadult ének
S nekiszaladás iskolának
Vagy sárga s kék virágú rétnek,
Egész testű, ficáncoló örömnnek.
Cseresznyézlett kis pajtásnőm szája,
Óh, Élet igaz hallelujája,
Óh, vidám testű, én szép volt-magam,
Dühtelen és kipihent fölkelések,
Úgy néha-néha visszanézek
S méreg után nyulok: no, menjünk.

S azután gyáván ébred bennünk,
Komiszul, gyáván ébred bennem
Bénaságos, nagy ön-szerelmem,
Hogy bármiképp is jobb az Élet,
Mint az utálatos megszűnés
S hogy bénán is elérni vélek
Boldogság-képet, szép-hazugat
S hogy beérem most már kevéssel,
Fölkelés helyett lefeküvéssel
S hogy minden, ami bennem támad:
Gyermeki emlék, bú és imádat,

Egy nagyon-nagyon nagy bizonyisten,
Egy nagyon-nagyon nagy kötelesség.
Egy nagyon-nagyon nagy s víg mulatság,
Egy gyönyörű kínálás: tessék.
Élendő vers rímtelenül rímben,
Ifjúságok, mik visszaadják
Még vénen is az ifjúságot,
Sok képzelés és sok ifjúság,
Jóbnak cseréppel enyhült sebe,
Óh, vállalt élete de mégis konok,
Óh, alkuvás és feledkezés,
Óh, régi-régi szép volt-énmagam,
Aki nem vagyok, de kit akarok,
Fölkelések és feledkezések,
Óh, mindent hitetni tudó Élet.

A MAGUNK SZERELME

Bizonyos Margitának küldöm

Ereklyékért kutatgatok,
Boldog Isten, boldog Isten,
Ha volna még.
S megcsókolok egy arcképet,
Régi képet,
Gyötört színű bánatosat,
A magamét.

Minden, minden hogy elmarad
S hogy elhagyunk mindent, mindent
Előbb-utóbb.
Hogy kínálnók az ajkunkat,
Jó ajkunkat
S mást, mint magunk, nem érdemel
A búcsú-csók.

Óh, ezerszer is csókolom
Az egyetlent, az egyetlent,
Ki megmaradt,
Aki jó volt minden helyett,
Mások helyett,

A derekat roncsokban is,
Hű magamat.

Áldott világ a zátonyon,
Boldog Isten, boldog Isten,
Ki engeded,
Hogy süttessük rá magunkra,
Vén magunkra
Ifjító és istenítő
Szerelmedet.

RÖPÜLJ, PIROS SÁRKÁNYOM

Futó napok, kik ifjakat növesztnek,
Futó ifjak, napjaikat fogyasztók,
Tudom, hogy engem, furcsán venülőt
Megköveznek.

Bolond bensőm egy ős gyermeket hordoz,
Bátran nyulok tüzekbe a kezemmel,
Asszonyhoz, fegyverhez bátran nyulok
S mézes borhoz.

Fölröpítem piros papir-sárkányom,
Harminc év óta nem tudtam megunni,
Pórászáról ezerszer elszakadt
S még se bánom.

Két, nagy, vaksi szememben szűz magasság
Babonás képe és célja nyilallik:
Ez tart gyermeknek: a szent soha-fény
És a vakság.

Röpülj, piros sárkányom, mindig fennen,
Ha elszaladsz, küldöm másad utánad
S nem születhet gyermek, ki ereget
Lelkesebben.

HOLNAPRA GYÓGYULÓ BÁNAT

Megful a leggyönyörűbb kedv is
Hátán a vén Sors-lépnek,
Melyre ostoba maskarákként
Ragasztóan szállat az Élet.

Óh, Végzet véges szörnyűsége,
Óh, Élet, rőndes, dőre,
Mért nem figyelsz szemmel, vas-markkal
A gyenge, tétova Időre?

Oh, örökös, zárt határoosság,
Dalos húr, mely elpattan.
Hát nem lehet semmikép élni
Tágabban, mindig, szabadabban?

Utálatos, befejező Vég,
Rút pontja az Istennek,
Mért nem tarthat minden örökké
S a dolgok néha mért pihennek?

Hát miért van befejeződés
S szünése délceg vágynak,
Születésekor halált mért hord
Minden dicső, szép megkivánat?

Hát miért nem teljeseünk be
Tengeres folyók módján,
Kacagva tele kacagással
Trombiták buta lefuvóján?

Bús csömöre a Szerelemnek
S feneke a pohárnak,
Óh, miért is van, miért is van
Már-holnapra gyógyuló bánat.

ÉN ERŐSZAKOS IFJÚSAGOM

Birkózó ember sohse birkóztam
Olyan elszántan, istentelenül
Magammal és maradt erőmmel,
Mint most, hogy súlyos veszedelme ül
Nyakamon a vénségnek.

Minden kétségem: a csalt-azért-sem,
Minden gőg-gondom: megmutatom
S rohanok mohó szilajsággal
Illetlenül fiatal utakon
Vissza az ifjuságba.

Áldott kifacsarása a szívnek,
Luciferi megszegülés: mohón,
Akarón, ifjakat alázva,
Frisst-dobogva az Élet-dobogón:
Élet, állok elébed.

Kis elkopók és beletörődők,
Szánjatok engem s irigyeljetek:
Így nem élhetnek hitvallásban
Csak Jézushoz meghívott gyermekek,
Akik nem félnek élni.

Így lép egy Úr sírjának feléje,

Ki szégyenli ranggal a kimulást
S nem sikolhat ki a szívéből,
Élete, lelke és az Ifjúság
S ifjan megy a Halálnak.

MÉG MINDIG HÁBORU

Ha már csakugyan virághalált kések
S ha megbojtosodtam is kicsit, talán,
Gyertek csak új, szűrő üzentgetések
Ti régiek s lankadni nem tudók
S vigyétek csak el utálatomat
Régi bandájú utálatosokhoz:
Tudom, hogy élnek még s óh, hallom őket:
Furcsa ország: haszontalan velőknek
Százszor kell betörni ronda lakhelyük
S minden halottat újból agyonütni.
Hát szálljon a szó messze, mindenütt:
Fekete és piros ma is a lelkem,
A szeretőim számosabbak
S az alku kulcsát még máig se leltem
S az Élet és Utálat oly maró,
Hogy patinás piszkotokat lebírja.
Nem kedvvel áll ám szóba veletek,
Újra-bátorult, rabló ál-lovagok,
Az, ki hitte, hogy hullákat nem öl már
S e sorokat, jaj, magyar siralom,
Anno 1913 írja.

IMÁDSÁG A CSALÁSÉRT

Hatvany Lajosnak, régibb, jó barátomnak ajánlom e tétova, de nagy és igaz sirásokat.

NŐ-KERGETŐ, FÉNYES HAZUGSÁG

**Kafka Margitnak, a nagyon-
nagy író asszonynak küldöm**

Sarjadtan buja, szent áhítatom,
Be hurcollak, be nagy kedvvel keverlek,
Be sok némben kontyára készítem
Hős koronám, a bolondos szerelmet,
Be nagy is a magam-veszejtő szándék,
Be száz furcsa sírnivaló les rám még,
Be sok asszony-tévesztőbe tévedek.

Beteg vagyok, szép beteg:
Hihetetlen és nem hitteket várva
Száguldok be friss-újából a világba
S keresem a hágcsót, mely levezet
Mélyetekig kék, nagy, furcsa szemek,
Honnan magatok elindultok,
Mint lámpás emberek.

Kék szemek, ti bizonytalanok,
Lógassátok szép-táncosan a lámpát,

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.